

ČERNÁ KÁVA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noční můry
zabíjejí

■ garamond

Případy soudce Ti. Noční můry zabíjejí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ garamond

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti. Noční můry zabíjejí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noční můry zabíjejí

Frédéric Lenormand

Případy soudce Ti

Noční můry zabíjejí

Příběh se odehrává v roce 669. Soudci Ti bylo tehdy devětatřicet let a zastával funkci okresního soudce v Pu-jangu, vzkvétajícím městě na březích Velkého císařského kanálu.

I.

*Soudce Ti má rodinné problémy;
dozvídá se o podivné rvačce.*

Město, kde působil soudce Ti, leželo uprostřed úrodného kraje zavlažovaného Velkým kanálem, velkolepým vodním dílem, které protínalo říši od severu k jihu. Lodě kotvící v přístavu nejenže přivážely úrodu, ale vynášely městu i značné vedlejší příjmy. Díky rybolovu zajišťoval vodní tok obživu také chudším lidem. O dodržování pořádku se staraly městské stráže, daně se hrnuly do pokladny téměř samovolně, a tak se zdálo, že klid a štěstí okresního soudce Ti, pod jehož pravomoc spadalo prosperující městečko, nemůže nic narušit.

Právě když soudce Ti došel k tomuto povzbudivému závěru ve své pracovně, kde v klidu odpočíval po dobrém obědě a ledabyle nahlížel do soudních spisů, ozval se hlasitý jekot, poté vzteklé výkřiky a nakonec vzlykání. Okresní soudce, do té chvíle šťastný ve svém vzkvétajícím městečku, si pomyslel, koho to sem čerti nesou, kdo se opovažuje rušit jeho klid? Vyslal tajemníka Tao Kana, aby to zjistil.

Nervová soustava soudcovy První paní byla již delší dobu podrobována náročné zkoušce, neboť manžel jí zcela neomaleně vnutil nedobrovolné soužití se dvěma dalšími manželkami. Podle jejího názoru byla Druhá

paní osoba hloupá a nevzdělaná, a jak by ne, když při výběru hrály roli její čistě přízemní fyzické přednosti! A k dovršení všeho Třetí paní byla pravá kvočna! Navzdory tomu, že První paní nepřivedla na svět ani jedno z dětí v jejich domácnosti, všechny jí říkaly „maminko“, kdežto svým stvořitelkám „tetičko“. A tak, ačkoli sama děti neměla, vyžadovalo se po ní, aby snášela potomky svých společnic, které jako by neměly nic jiného na práci, než při první příležitosti znovu otěhotnět. Druhá paní už několik synů porodila a Třetí paní je právě v očekávání radostné události, takže se stane po celou dobu požehnaného stavu obletovanou královničkou, a určitě i potom, pokud přivede na svět dalšího dědice. V rodině byly tři děti, dívky samozřejmě nepočítaje, a ty byly živoucí pohromou strastiplného života první manželky.

Už od rána se zlobila na oba starší chlapce. Celý včerejší den věnovala úpravě květin a dnes její úsilí zmařili při hře s míčem, ačkoli byla přísně zakázána. „Proč jen mě božstva nutí snášet dětské vylomeniny a přitom mi nedopřejí vlastní děti?“ uvažovala v duchu znaveně. Dřímalo v ní podezření, že bohové na to nejspíš nemají žádný vliv, vždyť společnost se řídí zákony, jež určují muži tak, aby si zajistili vlastní pohodlí bez ohledu na ženy. Smiřovala se dokonce s myšlenkou, že kvůli těmto zákonitostem si odžije peklo na zemi a jistého zlepšení se snad dočká teprve v posmrtném životě, což je ovšem velká neznámá. Lékař jí předepsal bylinné čaje na posílení nervů. Pila tedy hektolitry uklidňujících odvarů, jejichž hlavním účinkem bylo, že dvacetkrát za den běžela na záchod.

Právě když se natáhla na lehátko, aby si odpočinula, nejmladší z trýznitelů si usmyslel, že jí provede čer-

tofský kousek. Veškerá snaha ovládnout se byla rázem tatam. První paní vztekla vykřikla, vyhnala darebu z místnosti a přibouchla za ním dveře.

Tao Kan se vrátil, aby pánovi popsal situaci. Chystal se diplomaticky vylíčit, co se stalo, ale soudce ho zarazil.

„Nech mě hádat. Uvidíme, jak mi to dnes myslí. Ječela má První paní, že?“

„Správně, ctihodnosti.“

„A příčinou jejího hněvu byl zlomyslný žertík některého z mých synů, nejspíš toho nejmladšího. Poslední dobou srší nápady.“

„Také jsem si všiml, ctihodnosti.“

„Má drahá žena propadla hysterickému záchvatu, poslala všechny k đasu a pak se opevnila ve svých komnatách.“

„Já bych se neodvážil použít takových výrazů, ale vystihují situaci, ctihodnosti.“

Soudce Ti Žen-ci choval k První paní smíšené city. Byli si rovni původem, protože pocházela ze stejné společenské vrstvy vysokých úředníků, a to je sblížovalo. Mohl s ní vést hovory na úrovni nejen o svém povolání, ale i o umění a literatuře, neboť se jí dostalo skvělého vzdělání. Vedení domácnosti zvládala stejně dobře, jako on předsedal soudu. Při plnění svých domácích povinností uplatňovala vůči služebnictvu nezlomnou autoritu. Byla svým způsobem dokonalou a výkonnou polovicí urozeného soudce. Na druhé straně byla jedinou z manželek, kterou si nevybral. Jak bylo zvykem, sňatek byl sjednán, a to ještě v době, kdy se Ti připravoval k soudcovským zkouškám. Jeho rodiče usoudili, že když založí rodinu, pustí z hlavy snadný a nevázaný

studentský způsob života a soustředí se na studium. Při volbě dalších manželek byl zralejší a nezávislejší, mohl tudíž konat podle vlastní vůle a vybírat podle svého gusta. Pakliže První paní byla jeho spojenkyní a oporou, aby mohl plnit povinnosti oddaného služebníka Syna nebes, další dvě manželky měl pro potěchu a k zajištění potomstva. Časem tato nerovná dělba neblaze poznamenala duševní rovnováhu první manželky a její špatná nálada začala být nakažlivá. Kolikrát již došel k závěru, že některé osoby vskutku postrádají dar smířit se se svým údělem, předurčeným společností! Kolik zbytečných zločinů bylo spácháno kvůli takovým nepoddajným povahám!

Vstal a s povzdechem se vydal pomalým krokem směrem k soukromé části domu obývané první manželkou. Jemně zaškrábal na zavřené dveře.

„Mohu se zeptat drahocenného ptáčka zpěváčka, jaká politováníhodná příhoda rozesmutnila nejskvělejší z mých žen?“

„Nic, co by stálo za vaši pozornost,“ ozvalo se mezi dvěma vzlyky.

„Všiml jsem si, jak jste poslední dobou unavená. Možná je péče o domácnost příliš velké břímě pro vaše křehká bedra? Abych vám ulehčil, jsem ochotný vzít si čtvrtou ženu, která by vám pomohla dohlížet na služebnictvo...“ navrhl soudce.

Nedávno si totiž ve městě vyhlédl mladou služku s širokými boky a bohatým poprsím a usoudil, že by se výborně hodila za konkubínu.

Tentokrát už První paní vykřikla z čírého zoufalství. Jakýsi předmět se roztříštil o stěnu. Zaječela na manžela, ať ji alespoň nechá v klidu si poplakat.

„Venku se před člověkem všichni třesou a doma žádný respekt!“ pomyslel si Ti, když odcházel.

Tao Kan na něj čekal v pracovně.

„První paní je poslední dobou trochu podrážděná,“ svěřil se pán domu zachmuřeně.

Tajemník poznamenal, že se to někdy stává ženám, kterým ubíhají léta a dítě stále nepřichází. Navrhl, aby se štedře obětovalo v Chrámu plodnosti. Ti suše odvětil, že ho zaměstnává jako tajemníka a nikoli jako duchovního rádce, a vyzval ho, ať mu předloží spisy, jež jsou na pořadu dne.

Když vyřídili běžné případy týkající se občanských sporů a pozemků, předložil mu Tao Kan písemnou zprávu velitele oddílu, kterého povolali mimo město, aby uklidnil jakýsi podivný svár mezi dvěma náboženskými obcemi.

„Nějaký teologický spor?“

„Podle toho, co jsem se dočetl, jednalo se o obyčejnou rvačku,“ řekl opovržlivě tajemník.

„To je ale štěstí!“ pomyslel si jeho pán. „Příjemná změna po rodinných neshodách.“

Velitel oddílu popisoval, jak se poprali taoističtí mniši s buddhistickými mniškami na křižovatce dvou cest vedoucích k jejich klášterům. Co bylo příčinou té pohoršlivé události, se odhalit nepodařilo. Nikdo nebyl vážně zraněn, ale obě komunity vyhrožovaly, že na sebe podají trestní oznámení pro obtěžování a nepřiměřené chování, odporující náboženským praktikám.

Soudce Ti již dříve slyšel o soupeření mezi nejrůznějšími náboženskými sektami, kterými se to v zemi jen hemží, a *fortiori* o nesmiřitelnosti mezi oběma nejvýznamnějšími náboženskými směry, jimž významem

konkuruje jen to jediné správné, Konfuciovo učení, které žádné podobné násilnosti nevyvolává. Nicméně se nestávalo často, že by se spor vyostřil natolik, aby se příslušníci dvou kontemplativních řádů navzájem tloukli pěstmi a holemi, jak se psalo ve zprávě. Jeden z mála mnichů, který bez úhony přečkal kopance do podbřišku a neskončil v klášterní ošetřovně, kousl mnišku do ucha! Velitel závěrem vyjádřil přesvědčení, že podobné výstřednosti nelze trpět, a navrhl správě města Pu-jangu, aby uplatnila svoji pravomoc a dala oběma znesvářeným stranám najevo, že takové chování je nepřipustné.

Soudce Ti, oddaný vyznavač Konfuciova učení, jako ostatně většina vyšších císařských úředníků, jimž tento filosofický směr byl jako by ušit na míru, musel uznat, že se zastánci obou vyznání, opírajících se hlavně o nai-vitu a pověřivost, v očích lidu zesměšňují.

Z titulu své funkce musel však na pořádek dohlížet i v případech, které se mu přičily. Věděl také, že se buddhisté nedávno vypravili ke dvoru do Čang-anu. Nebylo by mu zrovna milé, kdyby se spor mezi oběma kláštery dostal až na Ministerstvo pro kultovní záležitosti, či dokonce ještě výš, kdyby se z toho stala státní záležitost a na něj se pak sesypala snůška přísných opatření, která by mu znepríjemňovala život. Ohýnek se musí uhasit hned v zárodku. Nechce-li, aby se vše zvrtilo špatným směrem, udělá nejlíp, když se na místo vypraví a sám posoudí, co a jak. Využije příležitosti a zúčastní se bizarních taoistických „svátků svatořečení“, které se konají právě v těchto dnech a o nichž už ledacos slyšel.

Taky by bylo prozíravé vyslat spojence do kláštera k mniškám, aby zjistil, jakou tam zpívají písničku.

Uvažoval, kterého odvážlivce by měl poslat mezi ty bojovné řeholnice, jež se nerozpakují praštit i velebné starce do nejcitlivějších míst. Kdo ale bude schopen prokázat sdostatek obezřetnosti a zároveň naivity a poslušnosti, aby na sebe vzal náročné poslání? Ideální by byla žena, tu by mnišky lépe přijaly, snáz by si získala jejich důvěru... a jistě by ji ušetřily zákeřných kopanců.

Tao Kan si po přečtení zprávy nedokázal počínání obyvatel těch dvou klášterů vysvětlit. Na jedné straně tu je taoistický klášter zasvěcený kultu snů, což předem vylučuje zájem o fyzická cvičení, na druhé straně klášter pečující o slabomyslné, takže by člověk od tamějších ošetřovatelek očekával smířlivější povahu.

Výraz „slabomyslný“ soudce Ti zaujal.

„Jak tomu mám rozumět?“

„Je to útulek pro posedlé ďáblem, pro všelijak vyšinuté a pomatené, zkrátka, jak se tu dočítám, pro osoby, o které se nikdo nechce starat. Lituju ty chudáky, kterých se rodiny zbavují jednoduše tak, že je zavrou daleko od lidí. Je to místo, kam člověk jednou vstoupí a nikdy neví, jestli se odtud kdy dostane. Jedině sobec a nelida by dokázal zavřít tam někoho z rodiny. Musí to být nejsmutnější místo na světě! Hanba těm, kdo volí tak snadné řešení!“

„To je to nejlepší místo, kam se může má První paní uchýlit!“ zvolal soudce Ti, který tajemníkovy řeči sotva vnímal. „S nikým se nesnáší a neustále fňuká! Ale i kdyby si ani tam myšlenky nesrovnala, prospěje jí soužití s osobami nešťastnějšími než ona!“

Tao Kan nedokázal skrýt překvapení hraničící se zděšením. Ten klášter se mu nezdál být nejvhodnějším místem, kde by První paní znovunalezla radost ze života.

„Aspoň bude mít pravý důvod k pláči!“ zvolal Ti, nadšený svým nápadem.

Zbývalo jenom přesvědčit ji, aby se tam vypravila. Fakt, že je to zároveň útulek pro duševně choré, nemusí být zmiňován. Ti spěchal zlehýnka zaškrábat na dveře své ženy.

„Už se můj kolibříček cítí lépe?“ ševalil.

Odpovědí mu bylo temné mručení připomínající churavého medvěda. Čím víc myslel na ten výlet, tím prospěšnější se mu zdál: jednak První paní zblízka prozkoumá situaci mezi mniškami, jednak jí denní režim pro vyšinuté osoby udělá dobře.

„Co byste řekla krátkému pobytu na venkově na krásném místě s vynikající obsluhou, kde nebudete mít celý den nic na práci?“

Ozvalo se brblání, poté následovalo smrkání a utírání nosu.

„Jela byste sama, bez dětí a ostatních manželek,“ pokračoval soudce líbezným hláskem.

Posmrkávání ustalo. Ozvaly se kroky blížící se ke dveřím. Ryba se chytila na udičku! Ti se rozpovídal o „duchovní odluce zasvěcené modlitbám za zemřelé, poslední dobou tolik zanedbávaným“ a také o „klidném kouzelném místečku jako stvořeném k rozjímání“. Dával si pozor, aby nevyřkl „slabomyslní“ nebo „mříže“, což se jistě neslučovalo s idylickým obrázkem líčeným jeho fantazií. A aby vyhlídky učinil ještě růžovějšími, zmínil se, jak bude užitečné, když mu bude První paní z kláštera posílat po zvláštním poslovi zprávy o životě zbožných žen.

První paní zlákala vidina, jak to bude krásné, až nebude muset snášet rozjívená děcka a omezené ženské.

Byla odhodlaná ke všemu, jen když se na pár dní zbaví konkubín a jejich capartů. A výlet upevní její postavení hlavní manželky, neboť dostane mnohem důležitější úkol, než jsou obyčejné mateřské starosti, v nichž se vyžívají její sokyně. Považovala nabídku svého muže za projev zájmu, ba dokonce lásky, a otevřela dveře.

„Jste tak ohleduplný,“ šeptala usmívajíc se skrze slzy.

Ti ji sevřel do náručí a v duchu si blahopřál, jak zdárně se vyvíjí jeho plán.

Nyní si musel vybrat muže do svého doprovodu. Oba jeho strážci byli samý sval, ale příliš neomalení. A starý bělovlasý seržant Hong byl téměř nemohoucí. Volba nakonec padla na mazaného Tao Kana, protože se nejlépe ze všech může uplatnit při vyšetřování mezi mnichy, což bude vyžadovat velkou dávku obezřetnosti.

Žádná naléhavá záležitost, všechno se dá odložit na pozdější dobu. Cesta zabere jen několika dní a navíc poskytne příjemné vytržení z úřednické rutiny. Ukáže-li se případ jako bezvýznamný, aspoň bude mít příležitost poznat život v taoistickém klášteře i tamní tajné obřady a přitom se něco dozví o náboženství uctívaném tolika lidmi. Jako konfucián opovrhoval věroukami vyznávajícími démony, věštění a všelijaké magické praktiky. Nicméně taoismus, právě díky tomu, že má nádech tajuplnosti, je velmi oblíbený ve všech vrstvách populace. Jedině snad buddhismus mu je rovnocenným soupeřem, neboť slibuje převtělení a tomu odolá jen málokterý smrtelník.

Manželé se domluvili, že budou cestovat společně. První paní nechala na spřežení naložit horu zavazadel včetně rozkošného dárku pro abatyši, neboť „byla tak milá a přijala mě na svaté místo“. Když Tao Kan viděl

nadšení nebohé paní, usoudil, že jí manžel zcela jistě zamlčel, o koho hlavně pečují v klášteře, kam ji posílá.

„To bych si neodpustil, zkazit jí radost z překvapení,“ svěřil se soudce, když zjihlým okem pozoroval přípravy své ženy.

„A až to prokoukne a začne metat blesky, nebudu u toho,“ utěšoval se v duchu.

Tao Kan nešetřil chválou, jak pozorný je prý manžel a také obezřetný úředník, když citlivě dokáže vyřešit i složité případy, kde je ve hře svědomí. První paní nastoupila do nosítek, ale soudce dal přednost jízdě na koni. Oba kláštery se nacházely nedaleko, měli tedy před sebou pouhý půlden jízdy.

II.

*Soudce Ti rekonstruuje podivnou bitku;
v klášteře ho čeká nezvyklé přivítání.*

Dojeli na rozcestí, kde se tyčil mohutný kamenný sloup. Tao Kan ukázal prstem dvěma směry. Nalevo v dáli se rýsovala na strmém kopci budova kláštera Snů, vpravo na mírnějším kopci shluk nízkých budov kláštera Věčného klidu.

„Máte to náročné,“ poznamenala První paní z nosítek. „Lituji vás, že se musíte trmácet tam nahoru. Můj klášter je mnohem roztomilejší s těmi sem a tam roztroušenými domky. Pozoruhodná architektura! To jsou asi soukromé pavilony, že? Dýchá z nich klid a mír.“

„Bude vám tam dobře,“ odpověděl laskavě manžel.

Právě dleli v místech, kde došlo k divokému střetu mezi mniškami a mnichy. Ti toho chtěl využít, aby si mohl tu scénu představit. Nechal si znovu přečíst velitelovu zprávu s podrobným popisem události.

„Právě zde,“ řekl Tao Kan, „zhruba deset mnichů, krácejících do Pu-jangu za svými záležitostmi, potkalo skupinu mnišek a podle jejich výpovědi byli záludně a bezdůvodně napadeni mniškami, které jim způsobily četné modřiny a pohmožděny.“

„Kolik osob tvoří podle nich ‚skupinu‘?“ zeptal se soudce.

Tao Kan vyhledal údaj ve zprávě.

„Hm... čtyři ženy, ctihodnosti. Byla to nepočtená skupinka.“

Oba muži si vyměnili udivené pohledy.

„Bezpochyby nějací neduživí, staří svatí muži?“ mýnil Ti.

„O tom se zde nehovoří, ctihodnosti. Ve zprávě se pouze říká, že mezi nimi bylo několik noviců, nejspíš zelenáčů.“

„A kdo měl navrch v té politováníhodné strkanici?“

Tao Kan obrátil několik dalších listů.

„Hm. Podle toho, co tu stojí, zvítězily mnišky. A důstojník, co zprávu sepsal, není žádný vtipálek. Není divné, že slabé ženy přepraly skupinu mužů, i když to byli jen usedlí, špatně živení mniši?“

„To budeme muset teprve objasnit. Prozatím se spokojme s předpokladem, že onoho dne byl Buddha lepším ochráncem než taoistická věrouka.“

První paní vystrčila hlavu zpoza záclonky nosítek.

„O čem to mluvíte?“

„Ale o ničem, dušinko,“ opáčil soudce Ti. „Dohadujeme se, jakým způsobem povedeme vyšetřování.“

„Bude vám to dlouho trvat? Nemohu se dočkat, až budu rozjímat se svatými ženami.“

Manžel se neubráníl pomyšlení, že si jeho paní podmínky duchovních cvičení idealizuje. A pokud jde o svaté ženy: zahnal na útěk celou kumpanii mnichů, což svědčí o tom, že se věnují spíš bojovým, nikoli duchovním cvičením.

„Sbohem, drahý choti,“ pravila První paní a zatáhla záclonku. „Pošlu vám zprávu, jak se mi daří.“

Soudce Ti jí popřál všechno dobré a oba průvody se vydaly každý svou cestou.